

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΝΟΙΚΙΑΣΜΑ!...

Ένα άποκαλυπτικό ρεπορτάζ του Γάλλου δημοσιογράφου Ζαν Μπαζάλ. Στην εφιαλτική συνοικία του Σαιντ-Ουέν. Ο άπαισιος «ένοικιαστής παιδιών» στους ζητιάνους και στους αλήτες. Στην παράξενη «βίλλα» του μπάρμπα Άδόλφου Ραπέν. Το νοίκιασμα της Νενέττας. Η τραγωδία των παιδιών. Η έκμυστηρεύσεις του μικρού Λουί. κλπ. κλπ.

ΜΙΑ από τις πιο κακόφημες συνοικίες που βρίσκονται έξω από το Παρίσι, είναι η περίφημη ζώνη του Σαιντ-Ουέν. Εκεί πέρα κάθονται σε άπαισιες τρώγλες, σε παράγκες, που είναι φτιαγμένες με σάπια ξύλα και σκουριασμένους ντενεκέδες, οι έξ επαγγέλματος αλήτες, οι ζητιάνοι και οι ρακουσλλέκτες του Παρισιού. Το Σαιντ-Ουέν είναι μια εφιαλτική συνοικία, μια σωστή κόλασις του υποκόσμου κ' η ζοφερή κι' απόκρυφη ζωή της είναι πάντα γεμάτη από παράξενα κι' ανεξιχνίαστα μυστήρια.

Καμμιά φορά όμως τα μυστικά αυτά, από την επιμονή και τη θέληση κάποιου έξυπνου ρεπόρτερ, έρχονται ξαφνικά στο φως και τότε η κοινή γνώμη βλέπει με φρίκη ότι ο πολιτισμός της εποχής μας είναι μια ατυπάτη, όταν η πολυθρύλητη έλευθερία μας δεν βρίσκεται μέσα στο πλαίσιο μιας αυστηρής πειθαρχίας...

Στο Σαιντ-Ουέν λοιπόν, μερικοί γέροι παρισινοί αλήτες, που ξέρουν όλα τα μυστικά του επαγγέλματος, έχουν δημιουργήσει μια πρωτότυπη, αλλά κι' απάνθρωπη δουλειά: νοικιάζουν μικρά παιδιά κάθε είδους και κάθε ηλικίας στους άλλους αλήτες που κάνουν τους ζητιάνους. Ο περιφημότερος δὲ ἀπ' όλους αυτούς τους άπαισιους «ένοικιαστές παιδιών» είναι ο μπάρμπα Άδόλφος Ραπέν, ένας σκοτεινός έσχατόγηρος που μοιάζει με θρυκόλακα.

Ο μπάρμπα Άδόλφος Ραπέν έχει μια φρικτή παραγκα, μισοσκεπασμένη από πρασινάδες και με μια χαρακτηριστική πλάκα στην πόρτα που γράφει: «Βίλλα Μόν Ρεπό!»... Κι' αλήθεια ένα τέτοιο «πλάτι» όνειρεύονται όλοι οι αλήτες που σέρνουν τα κουρέλια τους στα παρισινά λιθόστρωτα και κάτω από τις γέφυρες του Σηκουάνα...

Αυτή τη «βίλλα» του υποκόσμου επισκέφθηκε μια ήμερα, έδω και λίγο καιρό, ένας έξυπνος Γάλλος δημοσιογράφος, ο Ζαν Μπαζάλ, κάνοντας μια μεγάλη έρευνα γι' αυτά τα δυστυχισμένα παιδιά που νοικιάζονται στους παρισινοίς ζητιάνους. Κι' όπως λέει ο ίδιος, δεν μπόρεσε να μην ανατριχιάσει, καθώς αντίκρουσε μια μεγάλη έπιγραφή πάνω από την πόρτα της που έγραφε: «Παιδιά για νοίκιασμα, παντός είδους και πάσης ηλικίας»...

— Θάλεγε κανείς, αναφέρει, ότι ζούμε στο σκοτεινό μεσαιώνα κι' όχι στο 1936. Πώς είναι δυνατόν, κάθε ήμερα, να νοικιάζονται μ' αυτόν τον τρόπο ένα πλήθος παιδιά σε έγκληματικούς έκμεταλλευτές που τα τυραννούν από το πρωί ως το βράδυ; Κι' όμως, αυτή ακριβώς είναι η πραγματικότητα.

Κι' ο Ζαν Μπαζάλ συνεχίζει:

— Ο φίλος μου που μου χρησίμευε ως οδηγός σ' αυτή την παράξενη συνοικία, με είχε συμβουλέψει την προηγούμενη μέρα, να φορέσω παλιά και λιγδιασμένα ρούχα για να μοιάζω κι' εγώ σαν αλήτης. Θέλοντας και μη λοιπόν είχα μεταμφιεσθί σε ζητιάνο, για να μη κινήσω τις υποψίες κανενός και περισσότερο του μπάρμπα Άδόλφου Ραπέν, που μόλις άνοιξε την πόρτα της «βίλλας» του, μου έρριξε μια καχύποπτη ματιά από επάνω ίσαμε κάτω, δείχνοντας πάρα πολύ λίγη έμπιστοσύνη στην παρουσία μου. Ο φίλος μου όμως πρόλαβε και του έξηγησε άμέσως, για να τον καθησυχάσει:

— Είναι δικός μου... Δεν του δίνουν πειά έπίδομα άνεργου και θέλει, φυσικά, να δουλέψω... Καταλαβαίνεις... θά ήθελε λοιπόν κανένα παιδί...

Ο μπάρμπα Άδόλφος μās έμπασε στη «βίλλα» του, που είχε μια αποπνιχτική άτμόσφαιρα κι' έπειτα με ρώτησε μ' ένα επαγγελματικό ύφος άξιοθαύμαστο:

— Τί είδους παιδί θέλεις, φίλε;

— Μπα! Ένα οποιοδήποτε... Για να δούμε ποιά έχεις τώρα

διαθέσιμα... του άπάντησα.

— Που θέλεις να δουλέψης; με ρώτησε.

— Στους σταθμούς του υπογείου σιδηροδρόμου... Δεν είναι άσκημα εκεί πέρα.

— Σ' αυτή την περίπτωση σου χρειάζεται ένα «μωρό» δυό ή τριών χρόνων, για να το κρατάς στην άγκαλιά σου... Θέλεις τη Νενέττα;

— Δεν την ξέρω.

— Θα την δής. Είναι ό,τι χρειάζεται. Και μόνο με δυό τάλληρα! Όσο για το φαί, θα της δώσης να πιη λίγο γάλα το μεσημέρι. Είναι ακριβώς δυό χρόνων...

Κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Η δουλειά στον ύπόγειο σιδηρόδρομο είναι δύσκολη. Εκεί πρέπει να έμπνέη κανείς στον κόσμο την συμπόνοια... Γι' αυτό, δεν πρέπει να είσαι λιγδιασμένος, ούτε κουρελιάρης. Πρέπει να έχης το ύφος ένός ανθρώπου που δεν θέλει να γίνη αλήτης κι' αναγκάζεται προς το παρόν να ζητιανεύη για να θρέψη τα παιδιά του...

— Σύμφωνοι... του άπάντησα. Που είναι τώρα το «μωρό»;

— Στάσου έδω... Θα πάω να σου το φέρω... Η μητέρα του κάθεται λίγο πιο κάτω...

Κι' ο μπάρμπα Άδόλφος βγήκε από την παράγκα του, για να ξαναγυρίση σε λίγο μ' ένα άξιολύπητο μωρό, χλωμό, ραχητικό, άπαισιο σαν τέρας.

— Αυτό είναι το παιδί... Και τώρα... Το νοίκιασμα προπληρώνεται. Δός μου τα δυό τάλληρα...

Πλήρωσα τον «ένοικιαστή» και πήρα την Νενέττα. Την πήγα στο σπίτι μου και το βράδυ ξαναγύρισα στο Σαιντ-Ουέν.

— Δεν έκανα τίποτε... είπα γκρινιάζοντας στον μπάρμπα Άδόλφο.

Ο σκοτεινός γέρος πήρε την Νενέττα από την άγκαλιά μου, την άκούμπησε πάνω στο στρώμα του και κυττάζοντας με θαθεία στα μάτια, μου είπε χαμογελώντας:

— Ξέρω τί θέλεις έσύ... Είσαι «φιλοδοξος»! Θέλεις να κάνης μεγάλες εισπράξεις.

— Έ, λοιπόν, για μια τέτοια δουλειά πρέπει να πηγαίνης στα σπίτια και στα έστιατόρια μ' ένα παιδί όχτώ χρόνων... Κι' έχω ό,τι ακριβώς σου χρειάζεται. Θα σου νοικιάσω τον Λουί. Σήμερα είναι στο σχολείο. Αύριο όμως θα τον έχης. Είναι έξυπνος και μυρίζεται τα κορόιδα από μακριά. Θα μείνης εύχαριστημένος...

Κι' αλήθεια, την άλλη μέρα νοίκιασα τον μικρό Λουί. Ήταν ένας σωστός διάβολος, ένας μορτάκος που είχε μεγάλη πείρα από τη ζωή. Έπειτα, ήταν κι' από τους «βιρτουόζους» του επαγγέλματος. Ήξερε να ζητάη έλεημοσύνη μ' ένα σωρό συγκινητικά λόγια, να περπατάη με τα χέρια, κρατώντας το σκουφο του με τα δόντια του και να παίζη σαν ταχυδακτυλουργός με τέσσερες μποτίλλιες.

— Γιατί το «σκας» από το σχολείο;... τον ρώτησα σε μια στιγμή.

— Γιατί μου άρέσει ό... καθαρός άέρας! μου άπάντησε μ' ένα χιούμορ χαμινιού.

— Και πόσα κερδίζεις από αυτή τη δουλειά;

— Ένα τάλληρο... έκτός από τα «έξτρα». Το τάλληρο όμως το δίνω της μητέρας μου... Μά εγώ «γέρασα» πειά. Σε λίγο θα είμαι δέκα χρόνων... Πρέπει να θρω μια άλλη δουλειά και να παρατήσω τον μπάρμπα Άδόλφο...

— Νοικιάζει πολλά παιδιά αυτός ο γέρος;

— Ού, ένα σωρό!... Όσα θέλεις! Αγόρια και κορίτσια!

— Η «ταρίφα» είναι ξεκομμένη; δυό τάλληρα. Τα κορίτσια, ωστόσο, είναι πιο ακριβά: τρία τάλληρα. Μά, πολλά από τα κορίτσια δεν ξαναγυρίζουν στο σπίτι τους.

— Γιατί; Τί γίνονται;

— Γιατί; Τί γίνονται;

— Γιατί; Τί γίνονται;

— Γιατί; Τί γίνονται;

— Γιατί; Τί γίνονται;

— Γιατί; Τί γίνονται;

— Γιατί; Τί γίνονται;

— Γιατί; Τί γίνονται;

— Γιατί; Τί γίνονται;

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

ΜΩΝΤ (πιανονοντας την καρδιά της με τὰ δύο της χέρια).— "Α!...

ΠΩΛ.— Ναι, σ' αγάπησα χωρίς να σου πω τίποτα, επειδή σ' έβλεπα άφωσιωμένη στον Άνρι... Και άργότερα, όταν ξ-γινες γυναίκα του, έπνιξα στα θάθη της καρδιάς μου τον πόνο μου κι' έφυγα για την Ίνδοκίνα για να σε ξεχάσω... Γύρισα στη Γαλλία πριν από δυό μήνες, όταν έμαθα ότι ο άντρας σου σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, άφου σε βασάνισε ολόκληρα χρόνια με την άισχρή διαγωγή του, με τον αυταρχικό χαρακτήρα του...

ΜΩΝΤ (κ λ α ί γ ο ν τ α ς).— "Ω Πώλ, γιατί έφυγες χωρίς να μου πής ότι μ' αγαπάς;... Την εποχή εκείνη δεν αισθανόμουν τίποτε για τον Άνρι... Είχα καταλάβει τον πραγματικό του χαρακτήρα και τον άηδίασα... Και τότε άρχισα ν' αγαπώ έσένα, τον πιστό και άφωσιωμένο φίλο!... "Ωστόσο οί γονείς μου με άνάγκασαν να τον πάρω...

ΠΩΛ.— Δεν είνε δυνατόν!... Δεν είνε δυνατόν!...

ΜΩΝΤ.— Ναι, Πώλ, έτσι έγινε... Ένω έσύ υπέφερες στην ξενιτειά με την δική μου σκέψη, βασανίζομουν κι' εγώ έδω στη Γαλλία με την δική σου άνάμνησι, κοντά σ' ένα βάρβαρο σύζυγο...

ΠΩΛ.— Μου φαίνεται ότι βλέπω όνειρο...

ΜΩΝΤ.— Θεέ μου! Θεέ μου! Ν' αγαπιόμαστε τόσο καιρό, και να υποφέρουμε και οί δυό, χωρίς να ξέρη κανείς μας τίποτα!

ΠΩΛ (ά γ κ α λ ι ά ζ ο ν τ α ς με παραφορά την Μώντ).— "Ω! άς είνε εύλογημένη ή Σουζάνα, άφου αυτή μάς βοήθησε, χωρίς να τὸ θέλη, ν' άνοιξουμε και οί δυό τίς καρδιές μας!...

ΜΩΝΤ (ά κ ο υ μ π ὠ ν τ α ς τὸ κεφάλι της στον ώμο του Πώλ).— Φίλησέ με, αγαπημένε μου! Νανούρισέ με στην άγκαλιά σου!... Πές μου και πάλι ότι μ' αγαπάς! "Αν ήξερες πόσο χρειάζομαι την αγάπη σου... Υπέφερα τόσο πολύ!...

ΠΩΛ.—... Υποφέραμε τόσο πολύ... Τώρα, όμως, θά τὰ ξεχάσουμε όλα... Είμαστε και οί δυό τόσο νέοι!... (Γ ε λ ὠ ν τ α ς): "Άς είνε, μου έκανες την χάρι που σου ζήτησα... (Η Μώντ τὸν κ υ τ τ ἄ ζ ε ι μ' άπορία). Ναι, τὰ κατάφερες... να με παντρέψης! ΖΥΛΙΕΝ ΝΤΕ ΤΥΡΡΙΚ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ Η ΓΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

χαρά που θά νοιώσης. Έχω ένα ευχάριστο νέο να σου πω...

— Μήπως ο Λουδοβίκος είνε πληγωμένος μόνο; φώναξε ή νέα γυναίκα, ένω στο πρόσωπό της έλαμπε ή έλπίδα.

— Κάτι καλύτερο άκόμα!... Είνε περιφημα στην υγεία του... Κύτταξε... Νά τον! "Ερχεται...

Με τὰ μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα ευτυχίας, ή Λάουρα έτρεξε να προύπαντήση τὸ σύζυγό της. Άλλά ή μεγάλη της συγκίνησης την έκανε να χάση τίς αισθήσεις της και να πέση λιπόθυμη στην άγκαλιά του Λουδοβίκου...

Ο Λαγκρὺ που είχε σκοτωθῆ στο σιδηροδρομικό δυστύχημα ήταν άλλος, αρχιτέκτων κατά σύμπτωση κι' αυτός, αλλά όλωσδιόλου ξένος πρὸς την οικογένεια του Λουδοβίκου...

Άπό την ήμέρα εκείνη κανένα σύννεφο δεν ίσκιωσε πειά την ευτυχία των δύο αγαπημένων συζύγων. Ο Λουδοβίκος κι' ή Λάουρα ζούσαν άποκλειστικά ο ένας για τον άλλο. Κι' ένα δεύτερο παιδάκι, ένα αγοράκι, ήρθε σε λίγο καιρό να συμπληρώση την ευτυχία τους. ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΕΝΣ ΖΕΥΓΟΥΣ ΝΑΝΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

διαλύσουμε τὸ γάμο μας...

Κι' αλήθεια, μετά τὸ άδοξο τέλος του έρωτος αυτού του άτυχου νάνου, ή τρελλή Μαργαρίτα έφυγε άμέσως για τὴ Νέκ Υορκ, όπου είνε έγκατεστημένοι οί γονείς της, με την έλπίδα ότι γρήγορα θά κατορθώση να παντρευτῆ τον Μίκυ Ματίνα, τὸν άδελφὸ του πρώην συζύγου της, που τὸν αγαπάει μ' ένα παράφορο πάθος. Πρὸς τὸ παρὸν όμως είνε σήμερα ή προσωπικότης της ήμέρας στην Άμερική και πρόκειται έντὸς ολίγου να φύγη για τὸ Χόλλυγουντ, όπου είνε περιζήτητη.

Κι' έτσι, ή τρελλή νάνος Μαργαρίτα, με τὸ να περιφρονήση τὸν πρόεδρο Ρουζβελτ, έκανε την τύχη της στο Χόλλυγουντ. ΑΛΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ!

Ο «ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

— ΘΕΛΕΤΕ να πῆτε ότι έρωτευθήκατε πολλές συναδέλφους μου ως τώρα;

— "Ω! σὰς παρακαλῶ... Δεν έρωτευθήκα ποτέ, καμμιά. "Ηθελα να πω...

— "Οτι δεν θά τολμούσατε ποτέ να επιδιώξετε να με γνωρίσετε...

— Ναι! Ποτέ δεν θά τὸ τολμούσα αυτό... Δεν ήξερα πὼς θά με δεχόραστε...

— Άκούστε... Δεν συνηθίζω ποτέ μου να στέλνω γράμματα στους θεατάς και να τὸς προσκαλῶ σε τσάι... Έσεις όμως με κατασυγκινήσατε... Δεν είνε λίγο να παρακολουθήσετε είκοσιπέντε φορές τὸ ίδιο έργο!...

— Ναι, βέβαια! άπάντησε ο νέος άναστενάζοντας. Δεν είνε λίγο. Κι' εγὼ στην άρχή τὸ φανταζόμουν πὸ εύκολο...

— Τί φανταζόρασατε πὸ εύκολο; ρώτησε ή Μάλθα ξαφνιασμένη.

— Νά άκούτε τόσες φορές τὰ ίδια πράγματα κάθε θράδυ. Τί μπορούσα όμως να κανω, άφου έχασα τὴ θέσι μου στην Τραπεζα; Η άνεργια κι' ή κρίσις μ' άνάγκασαν να γίνω άρχηγὸς των «κλακέρ» στο θέατρο στο οποίο παίζετε.

Η Μάλθα χλώμιασε κι' άπόμεινε σιωπηλή μερικέσ στιγμές. Κατόπιν εἶπε με φωνή παγωμένη σαν την καρδιά της:

— Γι' αυτό άκριβῶς σὰς κάλεσα. "Ηθελα να σὰς άνταμείψω για τίς υπηρεσίας σας.

... Έπειτα από λίγα λεπτά ο νέος έβγαине από τὸ διαμέρισμα της ήθοποιού. Η Μάλθα του είχε δώσει πενήντα σελλίνα. Τίποτε περισσότερο.

Α. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚΕΡ.

«ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ !..»

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

να λύση τὸ άίνιγμα αυτό...

Έξαφνα χαμογέλασε πικρά.

— Κατάλαθα! φιθύρισε. Ε. Γ. Π. «Ενωμένοι για πάντα»...

Τὴ στιγμή εκείνη της φάνηκε πὼς άντηχοούσαν πάλι στ' αυτιά της τὰ λόγια που της είχε πῆ ο Πιέρ πρὸ ολίγου:

«Μά όχι! Τὰ πράγματα με σὰς είν' έντελῶς διαφορετικά. Σὰς, Ίρέν, θά σὰς αγαπῶ έφ' ὄρου ζωῆς... Θά μείνουμε ένωμένοι για πάντα...»

Ένωμένοι για πάντα!... Ε. Γ. Π. Τὰ ίδια άπατηλά λόγια, τὰ οποία είχε φιθύρισε άλλοτε ο Πιέρ στ' αυτί της Μαργαρίτας και των οποίων τ' αρχικά είχαν μείνει χαραγμένα άνεξάλειπτα στο ξύλο του δέντρου.

— "Οταν ένας άντρας αγαπά ήφ' ὄρου ζωῆς, όταν ύπόσχεται αιώνιο έρωτα, συλλυγίσθηκε ή Ίρέν, ο έρωσ του δεν βαστάει ποτέ πολύ...

Και προχωρώντας πρὸς την πόρτα την κλείδωσε χωρίς να διστάση καθόλου, κλειδώνοντας συγχρόνως και την καρδιά της. ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΝΟΙΚΙΑΣΜΑ !

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

— Ξέρω κι' εγὼ... Ζούν μαζί μ' αυτόν που τὰ νοίκιασε...

— Κ' οί γονείς τους δεν είδοποιούν την άστυνομία;

— Ο Λουί με κύτταξε με περιφρόνησι.

— Έμεις δεν άνακατεύουμε την άστυνομία στις δουλειές μας!... μου εξήγησε.

Με τὸν παράξενο αυτόν μορτάκο έκανα μιὰ μεγάλη θόλτα στο Παρίσι, όχι για να ζητιανέψω, αλλά να μάθω από τὸ στόμα του κι' άλλα πράγματα. Κι' έτσι έμαθα, ότι ο μπάρμπα Άδόλφος κερδίζει την ήμέρα πάνω από εκατό φράγκα κι' ότι έχει πάντα στη διάθεσί του για νοίκιασμα 40 — 50 παιδιά από δυό χρόνων μέχρι δέκα. Οί γονείς αυτών των παιδιῶν είνε αλκολικοί, μέγαιρες και γρηές γυναίκες του δρόμου. "Οσο γι' αυτά τὰ παιδιά, έχουν όλα ένα όνειρο: τ' αγοράρι περιμένουν να μεγαλώσουν για να γίνουν άπάχηδες και τὰ κορίτσια για να πουλουν τὸν έρωτά τους στα πεζοδρόμια...

Τέτοια «παιδιά για νοίκιασμα» είνε σήμερα στο Παρίσι πάνω από χίλια. Η Άστυνομία βέβαια, όπως μάς εξηγεί ο Ζαν Μπαζάλ στο τέλος της έρεύνης του, τὰ «ψαρεύει» κάθε τόσο και τὰ κλείνει στα άσυλα. Μά ο άριθμός τους δεν έλαττώνεται, γιατί οί έγκληματικοί γονείς προσφέρουν διαρκῶς καινούργια θύματα σ' αυτό τὸ έπαίσχυντο έμπόριο.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ